

TER OVERDENKING.... door Oby Vossema

Wie is de mol?

Jezus wist heel goed dat Judas daartoe was uitgekozen maar voor de rest van de 12 apostelen kwam deze opmerking tijdens het Pascha als een donderslag bij heldere hemel.

We lezen erover in Lukas 22:14-34.

Vers 23: “En ze begonnen zich onder elkaar af te vragen wie van hen het toch zou zijn, die dát zou doen.”

Dat gesprek mondt uit in een onderling gehakketak over hun toekomstige positie in het komende Koninkrijk er hemelen wat (toen) aanstaande was. Het ging over wie van hen wel de belangrijkste zou zijn, volgens vers 24.

Maar zo gaat het onder gelovigen niet en met deze opmerking maait Jezus het gras voor hun voeten weg. Zo gaat het bij de koningen over de (gewone) volken: “Bij u echter moet dat niet zo zijn.”

En n.a.v. dát onderling geklets zegt Jezus vervolgens in vers 31 tegen Simon Petrus: “Simon, Simon, zie, de satan heeft u opgeëist om te ziften als de tarwe. Maar Ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet ophoudt.”

Jezus heeft het niet over het scheiden van het kaf van het koren, maar over ziften bij gelovigen om verdeeldheid te brengen. Vers 32:

“En u, als u eens tot inkeer gekomen bent, versterk dan uw broeders.”

Ze waren natuurlijk wel gelovigen en hadden alles verlaten om Jezus te volgen, maar waren nu met verkeerde zaken bezig en dat is niet de bedoeling en bouwt niet op. En dat gebeurt onder gelovigen tegenwoordig ook. Velen worden afgeleid van de realiteit van het geloof in Christus Jezus door angst of gedoe om hen heen waar ze door worden afgeleid en beïnvloed. Zo kun je eenvoudig gehakketak krijgen over volstrekt onbenullige zaken die onderlinge verwijdering tot gevolg hebben. En mocht je dan tot de conclusie komen dat je hiermee op een totaal verkeerd spoor zit, wat tot niets leidt, dan is het maar het beste te zeggen, wat Saulus van Tarsus zei toen hij op weg naar Damascus door God gegrepen werd (Hand. 9:1-9). Hij zei: “Heere, wat wilt U dat ik doen zal?”

Op zo’n moment wijst de Heere God je wel de ‘rechte weg’ want dat deed Hij ook bij Saulus die vanaf dat

moment Paulus wordt genoemd en dat betekent: ‘kleintje’.

Wat een kolossale ommekeer! De grote stoere Saulus moest nou bij de hand verder geleid worden om in Damascus te komen en hij laat er geen gras over groeien en verkondigt “meteen Christus in de synagogen, dat Hij de Zoon van God is” (vers 20). En zo kan het gaan bij gelovigen onderling. Ook in de tweede wereldoorlog waren er gelovigen die hun plaats innamen om de bedreigden en de zwakken te beschermen tegen zeer reële bedreigingen. Maar er bleken ook

Reden tot zingen?

Samen op weg gaan, dat is ons gebed.

Door een volk dat juist daarvoor door U apart is gezet.

Vol van Uw liefde, genade en kracht,

Als een lamp die die nog schijnt in de nacht.

(Opw. 249)

gelovigen die het tegenovergestelde deden en later zeer bedrogen uitkwamen.

De les die daaruit te leren is om vooral verder te kijken dan je neus lang is en “als je dan tot inkeer gekomen bent, versterk dan je broeders (en zusters).”

Laten we allemaal maar heel blij en dankbaar zijn dat we als gelovigen een prachtig hemels perspectief hebben dat ons ver uit tilt boven dit ‘aards gewemel’.

